

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A PATRA

CAUZA ZAMFIRESCU ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

(Cererea nr. 14132/14)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

18 mai 2021

Hotărârea este definitivă. Poate suferi modificări de formă.

În cauza Zamfirescu împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a patra), reunită într-o cameră compusă din:

Gabriele Kucsko-Stadlmayer, *președinte*,

Iulia Antoanella Motoc,

Pere Pastor Vilanova, *judcători*,

și Ilse Freiwirth, *grefier adjunct de secție*,

Având în vedere cererea nr. 14132/14 îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, dl Ciprian-Călin ZAMFIRESCU („reclamantul“), a sesizat Curtea la 13 februarie 2014 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția“),

Având în vedere decizia de a comunica guvernului român („Guvernul”) capetele de cerere privind caracterul echitabil al procesului penal și interceptarea convorbirilor telefonice, ascultarea acestora și percheziționarea biroului său, și de a declara cererea inadmisibilă în privința celorlalte capete de cerere,

Având în vedere observațiile părților,

Având în vedere decizia prin care Curtea a respins excepția Guvernului față de examinarea cererii de către un comitet,

După ce a deliberat în camera de consiliu, la 13 aprilie 2021,

Pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

INTRODUCERE

1. Cererea privește caracterul echitabil al procesului penal pentru trafic de influență îndreptat împotriva reclamantului, procuror la momentul faptelor, precum și interceptarea convorbirilor telefonice, ascultarea acestora și percheziționarea biroului său, în care reclamantul afirmă că și-a petrecut o parte a vieții private. Cererea ridică probleme în raport cu art. 6 și 8 din Convenție.

ÎN FAPT

2. Reclamantul s-a născut în 1971 și locuiește în Timișoara. Acesta este reprezentat de C.-L. Popescu, avocat.

3. Guvernul a fost reprezentat de agentul guvernamental, doamna O. F. Ezer, reprezentant permanent al României la Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

I. CONTEXTUL CAUZEI

4. La momentul faptelor, reclamantul avea funcția de prim-procuror al Parchetului de pe lângă Judecătoria Sănnicolau-Mare. Domiciliul său era în

Timișoara, de unde pleca zilnic la Sânnicolau-Mare. Dispunea, în clădirea parchetului, de un birou alcătuit din două camere.

5. Reclamantul susține că își petrecea o parte importantă a vieții private la locul de muncă aflat în imobilul Parchetului din Sânnicolau-Mare. Precizează că biroul său era alcătuit dintr-un birou propriu-zis și dintr-o cameră alăturată, la care accesul nu era posibil decât prin birou, și care dispunea de un pat. Camera respectivă era folosită exclusiv de reclamant și el deținea cheia de acces. Aici își lua mesele și dormea noaptea. Aici instalase mobilier (un frigider) și ținea obiecte personale (articole de îmbrăcăminte și obiecte de igienă). Aici întreținuse relații sexuale cu alte femei decât soția sa. Un tehnician al parchetului pătrundea aici, la indicațiile sale, pentru a face menajul și a curăța hainele sale și cele ale femeilor cu care întreținea relații. Arată că își petrecea aici o mare parte a vieții private, deoarece domiciliul său oficial era departe, iar relațiile cu soția se degradaseră la momentul faptelor. Susține, de asemenea, că această situație de fapt era cunoscută și tolerată de superiorii săi.

6. Guvernul arată faptul că biroul era destinat folosirii în scop exclusiv profesional și nu reprezenta o locuință de serviciu. Precizează că reclamantul nu avea dreptul, în temeiul legislației aplicabile, la o locuință de serviciu deoarece era, împreună cu soția sa, proprietar al unui apartament în Sânnicolau-Mare. În plus, niciun act normativ și nicio practică instituțională nu permiteau procurorilor să-și amenajeze locuința în clădirea parchetului. Camera alăturată biroului procurorului figura în registrele parchetului din Sânnicolau-Mare drept o „sală de ședințe“. Evidențele parchetului, în plus, nu menționau nici ore suplimentare lucrate de reclamant, nici vizitatori pe care i-ar fi primit în afara orelor de serviciu. Guvernul susține că persoana în cauză nu a prezentat nicio dovadă în sprijinul afirmației conform căreia situația de fapt descrisă de el era tolerată de superiori, cu atât mai mult cu cât acesta era prim procuror și nu avea un superior ierarhic la fața locului.

II. MĂSURILE DE SUPRAVEGHERE HOTĂRÂTE ÎN CADRUL URMĂRIRII PENALE

A. Interceptările telefonice și înregistrările în mediu ambiantal

7. Prin ordonanța din 15 aprilie 2010, Direcția Națională Anticorupție („DNA”) a autorizat, cu titlu provizoriu și pentru 48 de ore, interceptarea comunicațiilor telefonice ale reclamantului cu terțe persoane, precum și înregistrările în mediu ambiantal, acesta fiind suspectat de săvârșirea faptelor de corupție denunțate de către martorul L.L.M.

8. Prin încheierea din 19 aprilie 2010, Înalta Curte de Casație și de Justiție („Înalta Curte“) a confirmat ordonanța sus-menționată, pe motiv că existau indicii convingătoare cu privire la pregătirea și la săvârșirea unor fapte de corupție și că se impuneau măsuri de supraveghere, dat fiind că

localizarea și identificarea persoanelor implicate nu puteau fi efectuate în alt mod. În această privință, a considerat că, dată fiind viteza desfășurării faptelor, ordonanța emisă de procuror era justificată și că obținerea unei autorizări judiciare, la solicitarea procurorului, ar fi avut drept consecință întârzierea punerii în executare a acestor măsuri. De asemenea, a autorizat continuarea executării măsurilor de interceptare și ascultare pentru o durată de încă 28 de zile, considerând că acestea erau necesare pentru a clarifica natura relațiilor dintre suspecți. În încheierea Înaltei Curți nu erau precizate intervalele de timp care delimitau timpul dedicat realizării înregistrărilor.

9. La 14 mai, 11 iunie și 14 iulie 2010, Înalta Curte a prelungit de fiecare dată autorizarea de interceptare și de ascultare pentru o durată de 30 de zile. Aceste trei încheieri vizau în mod expres ascultarea convorbirilor reclamantului la locul său de muncă aflat în imobilul Parchetului din Sânnicolau-Mare. Din încheieri reieșea că măsurile de supraveghere au dezvăluit existența unor indicii legate de alte fapte de corupție în legătură cu T.Z.P.D. și R.C.I., administratori a două societăți comerciale (infra, pct. 15-16). Înalta Curte a considerat necesar să obțină, cu ajutorul interceptărilor și al ascultării convorbirilor, clarificarea elementelor de fapt pertinente. Nici încheierile respective nu precizau intervale de timp.

10. Din dosar reiese că un echipament tehnic fusese instalat în biroul reclamantului, dar nu sunt precizate nici amplasarea exactă a acestui echipament și nici numărul de microfoane instalate. Reclamantul susține că înregistrarea privea cele două camere ale biroului său și că agenți ai statului pătrundeau în acest spațiu în medie odată la trei zile pentru întreținerea acestui echipament.

11. La 21 iulie și 13 august 2010, Înalta Curte a autorizat interceptarea convorbirilor telefonice ale lui T.Z.P.D. și ascultarea întâlnirilor care aveau loc între acesta și alte persoane.

12. Între timp, la 27 iulie 2010, T.Z.P.D. l-a denunțat pe reclamant la organele de urmărire penală. La 8 septembrie 2010, acesta a dat o declarație în calitate de martor.

B. Percheziția

13. La 7 septembrie 2010, la cererea DNA, Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii a încuviințat percheziția domiciliului reclamantului, a autoturismului său personal și cel profesional, precum și a biroului său. Avizul CSM privea „biroul folosit pentru exercitarea activității profesionale la sediul parchetului”.

14. Prin încheierea din aceeași zi, Înalta Curte a admis cererea DNA și a autorizat percheziția domiciliului, a autoturismului personal și cel profesional, precum și a biroului reclamantului. Copia încheierii trimise de către reclamant la Curte este incompletă și nu include motivația Înaltei Curți.

15. În cadrul unei proceduri de flagrant, percheziția a avut loc la 8 septembrie 2010, în cursul căreia, într-un sertar din biroul reclamantului, a fost găsit un plic cu suma de 1 000 euro (EUR). Măinile și hainele persoanei în cauză au fost examinate cu ajutorul unei lămpi fluorescente și, drept urmare, au fost evidențiate urme de substanță fluorescentă la nivelul mâinilor și al buzunarelor pantalonului său; banii fuseseră în prealabil marcați de către organele de anchetă penală și predați martorului T.Z.P.D.

16. De asemenea, reiese din deciziile interne că mai multe documente (privind o procedură inițiată de soțul lui R.C.I.) au fost ridicate în cursul percheziției.

17. Reclamantul susține că percheziția a vizat biroul său în întregime, inclusiv încăperea care era, din punctul său de vedere, domiciliul său privat.

III. PROCESUL PENAL PENTRU TRAFIC DE INFLUENȚĂ

18. La 27 octombrie 2010, în baza rechizitoriului DNA, reclamantul a fost trimis în judecată pentru trafic de influență. A fost acuzat că acceptase din partea lui T.Z.P.D. suma de 4 500 EUR pentru a acționa în calitate de intermediar în vederea încheierii unui contract de prestări servicii între două societăți comerciale, una administrată de T.Z.P.D. și cealaltă de R.C.I. (supra, pct. 9).

19. Aplicând normele de procedură în vigoare la momentul faptelor, cauza a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți în primă instanță reunită într-un complet compus din trei judecători.

20. La ședința din 21 noiembrie 2011, reclamantul a solicitat să fie înlăturate din dosar probele obținute în mod ilegal. Cu privire la autorizarea interceptării și ascultării convorbirilor, a apreciat că era ilegală deoarece adresa indicată era cea a fostului imobil al parchetului și că măsurile de supraveghere au fost executate de persoane care nu au acționat în acest scop având o delegare. De asemenea, a invocat faptul că, în contextul punerii în executare a acestor măsuri, agenții statului au pătruns în mod repetat într-un spațiu privat pentru întreținerea echipamentului tehnic utilizat în acest scop (schimbarea bateriilor). În fine, a criticat faptul că parchetul a continuat supravegherea în litigiu cu toate că faptele pentru care fusese inițial suspectat nu erau de natură penală.

21. Prin încheierea din 9 decembrie 2011, Înalta Curte a respins cererea reclamantului ca nefondată. A considerat că indicarea unei alte adrese reprezenta o eroare materială și că încheierea prin care au fost autorizate interceptarea și ascultarea fusese pronunțată și pusă în executare potrivit procedurilor legale.

22. În ședințele din 20 și 28 februarie 2012, Înalta Curte a vizionat înregistrarea imaginilor surprinse la 13 mai și 13 iulie 2010 și a ascultat înregistrarea a patru convorbiri telefonice ale reclamantului. În plus, la ședința din 28 februarie 2012, Înalta Curte a dispus, la cererea

reclamantului, o expertiză a înregistrărilor efectuate în biroul acestuia la 13 mai, 23 iunie și 13 iulie 2010, precum și a celor două înregistrări realizate de martorul T.Z.P.D. cu echipamentul tehnic furnizat de autorități. În cadrul acestei expertize, Înalta Curte a stabilit trei întrebări, și anume *i)* dacă înregistrările erau autentice; *ii)* dacă prezentau intervenții, cum ar fi tăieri sau adăugări de cuvinte sau de fraze; și *iii)* dacă fuseseră efectuate simultan cu evenimentele înregistrate și dacă elementele temporale corespundeau momentului înregistrării sau al creării fișierelor.

23. Un raport de expertiză a fost prezentat de Institutul Național de Expertize Criminalistice la 26 aprilie 2012. În raport se arăta că au fost supuse expertizei două tipuri de înregistrări: înregistrările ambientale realizate cu un echipament tehnic mobil, precum și înregistrările video și audio efectuate cu ajutorul unui echipament tehnic de supraveghere audio-video, probabil disimulat, într-o încăpere de tip birou. A concluzionat că autenticitatea înregistrărilor nu putea fi stabilită cu certitudine fără acces la echipamentele utilizate. Se mai preciza că înregistrările erau reproduceri (*clone*) ale înregistrărilor originale. Se mai arăta, în fine, că înregistrările nu prezentau nici montaj sau alte proceduri tehnice, nici repere temporale de natură a stabili simultaneitatea înregistrărilor cu evenimentele acustice sau vizuale pe care le conțineau.

24. La 11 mai 2012, reclamantul și-a prezentat obiecțiile asupra raportului de expertiză criminalistică și a criticat, în special, faptul că expertul nu a avut acces la echipamentul folosit pentru realizarea înregistrărilor. Reclamantul a solicitat audierea expertului în ședință publică. În aceeași zi, Înalta Curte i-a respins obiecțiile, cu motivația că expertul desemnat răspunsese obiectivelor expertizei și explicase metodologia utilizată. Instanța a respins cererea de audiere a expertului în măsura în care acesta nu putea oferi mai multe explicații decât cele deja prezentate în raportul de expertiză.

25. Guvernul a declarat că reclamantul a avut acces, în tot timpul procedurii, la întregul dosar penal, ceea ce reclamantul contestă.

26. Prin decizia din 7 iunie 2012, reclamantul a fost condamnat la o pedeapsă de 4 ani de închisoare cu suspendare. Înalta Curte a examinat argumentele reclamantului, conform cărora înregistrările efectuate în biroul său ar fi fost ilegale și le-a respins pentru aceleași motive ca cele deja expuse în încheierea sa din 9 decembrie 2011 (supra, pct. 21). În special, Înalta Curte, bazându-se pe declarația unui martor, a admis că reclamantul și-a petrecut uneori noaptea la birou și că acolo întreținuse relații extraconjugale, dar a considerat că persoana în cauză nu putea pretinde protecția „domiciliului” său pentru că folosea biroul în scop privat, ocuparea sa în acest scop fiind numai ocazională și nu-și petrecea acolo o bună parte a vieții sale private. Înalta Curte a considerat, în continuare, că, chiar presupunând că ar fi fost încălcat dreptul reclamantului la respectarea

domiciliului, această ingerință era conformă cu dispozițiile art. 8 din Convenție.

27. Cu privire la argumentul reclamantului conform căruia personalul tehnic nu ar fi fost autorizat să pătrundă într-un spațiu privat pentru întreținerea echipamentului tehnic de supraveghere, Înalta Curte l-a respins pe motiv că era vorba despre operațiuni tehnice inerente executării deciziei de autorizare a ascultării. A respins și argumentul reclamantului conform căruia parchetul l-ar fi supravegheat cu rea credință în continuare, deși primele înregistrări arătau că era nevinovat de faptele de care era inițial vizat. A considerat că supravegherea a continuat legal în măsura în care Codul de procedură penală autoriza parchetul să verifice dacă existau indicii de natură să convingă cu privire la pregătirea și săvârșirea unor noi infracțiuni.

28. Înalta Curte a luat, de asemenea, în considerare concluziile raportului de expertiză asupra înregistrărilor (supra, pct. 23) și a apreciat că înregistrările puteau fi admise ca mijloc de probă ce oferă o informație cu valoare relativă. A considerat că era necesar să se examineze dacă alte mijloace de probă confirmau aceste înregistrări.

29. Pe fond, Înalta Curte a hotărât că reclamantul primise în patru rânduri de la T.Z.P.D. sume în valoare totală de 4 500 EUR pentru a o convinge pe R.C.I., administratoarea unei societăți comerciale, să încheie un contract cu societatea condusă de T.Z.P.D. A considerat că faptele reprezentau elemente constitutive ale infracțiunii de trafic de influență. Și-a susținut decizia bazându-se pe mai multe mijloace de probă, între care depozițiile lui T.Z.P.D., R.C.I. și ale altor martori, transcrierile înregistrărilor obținute prin supravegherea persoanei în cauză și documentele bancare care atestau salariile care îi fuseseră plătite în 2010.

30. Recursul reclamantului a fost înregistrat la Completul de cinci judecători al ICCJ.

31. În ședința din 25 martie 2013, reclamantul a solicitat să recurgă la mai multe mijloace de probă în susținerea apărării sale, în special efectuarea unei contra-expertize a înregistrărilor respective și acces la toate înregistrările, putând dovedi o altă semnificație de dat convorbirilor în cauză. Înalta Curte a refuzat să dispună o contra-expertiză, hotărând că nu era utilă în cauză întrucât obiecțiile persoanei în cauză fuseseră în mod corespunzător respinse de prima instanță, iar acesta nu a ridicat altele noi. În continuare, a considerat că accesul la integralitatea înregistrărilor nu fusese cerut de normele procedurale privind arhivarea conversațiilor.

32. Prin decizia din aceeași zi, redactată la 26 noiembrie 2013, Înalta Curte a respins recursul reclamantului. A confirmat motivarea primei instanțe (supra, pct. 26) conform căreia biroul, alcătuit din două camere puse la dispoziția reclamantului, nu reprezenta domiciliul său, având în vedere că persoana în cauză îl folosea în scop privat și, în orice caz,

măsurile al căror obiect îl făcuse nu încălcaseră cerințele art. 8 din Convenție.

33. Înalta Curte s-a pronunțat apoi în acești termeni:

„Existența faptei de traficare a influenței, în modalitatea reținută de prima instanță rezultă din coroborarea declarațiilor martorilor R.C.I. [...], T.Z.P.D. [...], B.B.V. [...] precum și cu conținutul discuțiilor interceptate în mediu ambiental dintre inculpat și martorul T.Z.P.D.“

34. Cu privire la înregistrările relevante, Înalta Curte s-a exprimat astfel:

„Conținutul interceptărilor în mediu ambiental se coroborează cu declarațiile martorei R.C.I., aceasta confirmând influența exercitată de inculpat asupra sa, în mod indirect, dar și cu discuția telefonică purtată între cei doi la data de 29 iulie 2010, [...] care relevă relația reciproc avantajoasă între aceștia și interesul inculpatului în prezervarea acesteia, în contextul în care inculpatul asigura, în calitatea sa de procuror, soluționarea cu celeritate a dosarelor în care era interesată martora.

Aceste aspecte se coroborează și cu declarațiile martorului T.Z.P.D., care a precizat că a remis tranșele de bani, ulterior încheierii contractului cu S.C. Z., în considerarea influenței pe care o exercita inculpatul asupra directoarei acestei societăți, R.C.I., care era reiterată de către inculpat în toate discuțiile purtate cu martorul T. În același sens sunt și declarațiile martorului B.B.V., asociat unic la SC S.G. SRL Group București, care a arătat că, până la semnarea contractului, a avut reprezentarea unei influențe reale a inculpatului asupra conducerii SC I. SRL, care a condus la perfectarea contractului.

Cât privește remiterea sumelor de bani către inculpat (500 euro în luna aprilie 2010, câte 4.200 lei, echivalentul a 1.000 de euro, în lunile mai, iunie și iulie 2010 și 1.000 euro în luna septembrie 2010), susținerea apărării că două dintre acestea reprezintă contravaloarea unor împrumuturi, este infirmată de probele dosarului, în concret înregistrările efectuate în condițiile de legalitate impuse de dispozițiile art. 911 și urm. C. proc. pen., conținutul acestora coroborându-se cu declarațiile denunțătorului T.Z.P.D.

Apărarea inculpatului, în sensul că unele sume de bani au reprezentat împrumuturi sau că proveneau din salariu, a fost infirmată de conținutul extraselor de cont pe anul 2010, care, deși confirmă retrageri a unor sume mari de bani, relevă faptul că suma de 4.200 lei, primită de la martorul T.Z.P.D., nu provenea din contul de salariu, întrucât anterior datei de 13 mai 2010 și în acea zi - data alimentării contului cu salariul, inculpatul nu a efectuat nicio tranzacție, astfel că în intervalul de timp dintre momentul primirii plicului de la martorul T. și cel al înmânării lui către martorul I.L., pentru cumpărarea a 1.000 de euro, inculpatul nu a debitat contul cu vreo sumă de bani.

Cât privește remiterea sumei de 1.000 euro din luna iunie 2010, de către martorul T., aceasta rezultă din coroborarea extrasului de cont și a declarației martorei S.A., care confirmă împrejurarea că la data de 16 iunie 2010, inculpatul i-a solicitat acesteia să vorbească la casa de schimb valutar pentru cumpărarea sumei de 1.500 euro, iar a doua zi a retras din contul său doar suma de 3.000 lei.

În luna iulie 2010, așa cum a rezultat din probele administrate în cauză, inculpatul a primit, la data de 13 iulie 2010, de la martorul T.Z.P.D., echivalentul sumei de 1.000 euro, anterior orei 14:35 când, potrivit înregistrării ambientale, inculpatul i-a înmănat șoferului suma de 4.250 lei cu indicația de a cumpăra 1.000 euro, aspect care se coroborează cu faptul că în aceeași împrejurare a întrebato pe martora S.A. dacă

HOTĂRÂREA ZAMFIRESCU ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

intraseră banii în cont, iar aceasta îi răspunsese în sens negativ. Aceste probe se coroborează cu mențiunile extrasului de cont, potrivit cărora salariul a intrat în contul inculpatului la 13 iulie 2010, ora 14:26, iar în acea zi nu a fost efectuată nicio retragere, astfel că banii înmânați șoferului pentru efectuarea schimbului valutar nu puteau proveni din salariu.“

35. Înalta Curte a confirmat astfel condamnarea reclamantului.

IV. ALTE ELEMENTE

36. Din dosar reiese că DNA a dispus, la 10 ianuarie 2011, clasarea dosarului referitor la faptele de corupție denunțate de L.L.M. (supra, pct. 7).

CADRUL JURIDIC INTERN RELEVANT

37. Codul penal în vigoare la momentul faptelor pedepsea infracțiunea de trafic de influență în următorii termeni:

Art. 257

„1. Primirea ori pretinderea de bani sau alte foloase ori acceptarea de promisiuni, de daruri, direct sau indirect, pentru sine ori pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar pentru a-l determina să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 10 ani.“

38. Dispozițiile relevante ale Codului de procedură penală în vigoare la momentul faptelor, referitoare la interceptarea comunicațiilor telefonice și altele sunt descrise în hotărârea *Pruteanu împotriva României* (nr. 30181/05, pct. 22, 3 februarie 2015).

39. Dispozițiile relevante ale Codului de procedură penală în vigoare la momentul faptelor referitoare la percheziție sunt descrise în hotărârea *Cacuci și S.C. Virra & Cont Pad S.R.L. împotriva României* (nr. 27153/07, pct. 45-48, 17 ianuarie 2017).

40. Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și al procurorilor cuprinde următoarele dispoziții relevante în speță:

Art. 95

„1. Judecătorii, procurorii și magistrații-asistenți pot fi percheziționați, reținuți sau arestați preventiv numai cu încuviințarea secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii.

2. În caz de infracțiune flagrantă, judecătorii, procurorii și magistrații-asistenți pot fi reținuți și supuși percheziției potrivit legii, Consiliul Superior al Magistraturii fiind informat de îndată de organul care a dispus reținerea sau percheziția.“

ÎN DREPT

I. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ART. 8 DIN CONVENȚIE

41. Reclamantul susține că supravegherea constantă la care a fost supus și percheziționarea biroul său au reprezentat ingerințe în exercitarea dreptului său la respectarea vieții private și a domiciliului și că aceste ingerințe nu erau prevăzute de lege și nu erau necesare într-o societate democratică. Acesta invocă art. 8 din Convenție, redactat după cum urmează:

„1. Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale.

2. Nu este admisă ingerința unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care respectiva ingerință este prevăzută de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, ori protejarea drepturilor și a libertăților altora.“

A. Cu privire la admisibilitate

42. Guvernul nu a ridicat formal nicio excepție de inadmisibilitate în ceea ce privește art. 8 din Convenție. Cu toate acestea, expune faptul că biroul reclamantului nu intra în noțiunea de „domiciliu“ și, prin urmare, acest capăt de cerere nu intră în domeniul de aplicare al art. 8 din Convenție.

43. Reclamantul pretinde protejarea „domiciliului“ său în sensul jurisprudenței Curții, în măsura în care ocupa în mod exclusiv un spațiu privat la locul său de muncă, unde trăia în afara orelor de muncă și unde adusesse obiecte personale și de uz intim. Adaugă că această situație de fapt era cunoscută de personalul parchetului și de superiorii săi ierarhici. Susține că folosirea în exclusivitate a camerei alăturate biroului său, scopul privat (și neprofesional) al folosirii sale și derularea vieții private și uneori de familie constituiau elemente hotărâtoare în speță. Subliniază că, în orice caz, era în joc protecția „vieții private“.

44. Deși Guvernul nu a invocat nicio excepție, Curtea reamintește că excepțiile de incompatibilitate *ratione materiae* ridică problema competenței sale și că trebuie să examineze acest aspect în fiecare etapă a procedurii [*Tănase împotriva Moldovei* (MC), nr. 7/08, pct. 131, CEDO 2010].

45. Curtea face trimitere la concluziile sale privind aplicabilitatea art. 8 din Convenție într-un context profesional, astfel cum sunt expuse în hotărârea *Bărbulescu împotriva României* [(MC), nr. 61496/08, pct. 69-81, 5 septembrie 2017]. Deși această hotărâre privea supravegherea comunicațiilor electronice ale reclamantului, Curtea consideră că principiile

stabilite în acel loc sunt totuși aplicabile în speță, care privește interceptări telefonice, ascultarea reclamantului și percheziționarea biroului său. Într-adevăr, Curtea reamintește că instrucțiunile angajatorului nu pot împiedica exercitarea dreptului la viață privată socială la locul de muncă (*ibidem*, pct. 80).

46. În prezenta cauză, Curtea consideră că nu este necesar de rezolvat problema dacă reclamantul poate pretinde protejarea „domiciliului” său în măsura în care, aplicând principiile prezentate în hotărârea *Bărbulescu* citată anterior, acesta poate invoca în mod corect protecția „vieții sale private” la locul său de muncă. Prin urmare, art. 8 din Convenție este aplicabil.

47. Constatând că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat și că nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate în sensul art. 35 din Convenție, Curtea îl declarată admisibil.

B. Cu privire la fond

1. Argumentele părților

48. Reclamantul apreciază că supravegherea biroului său amplasat în sediul parchetului reprezintă o ingerință în dreptul său protejat la art. 8 din Convenție și că aceasta nu răspunde niciunui din cele trei criterii cerute la paragraful 2 al articolului respectiv. Consideră că ingerința nu era „prevăzută de lege” deoarece personalul tehnic care a efectuat înregistrările (personalul Serviciului de Informații) nu făcea parte dintre persoanele cărora legea le atribuia o astfel de competență (procurorul și poliția judiciară). Acesta subliniază, în continuare, că nu a fost stabilită existența unui scop legitim. În sfârșit, pretinde că ingerința nu a fost „necesară” pentru mai multe motive: autorizarea judiciară nu avea o bază factuală convingătoare și instanțele nu au efectuat un control efectiv al cererilor parchetului; înregistrările au durat o lungă perioadă (4 luni) și tehnicienii au pătruns în jur de 50 de ori în domiciliul său; măsura era foarte intruzivă (au fost înregistrate cele mai intime aspecte ale vieții sale private, inclusiv cele sexuale); în sfârșit, parchetul a persistat să pună în executare măsurile de supraveghere pentru a-l putea acuza, deși primele înregistrări demonstrau că era nevinovat de faptele de corupție de care era acuzat inițial.

49. Cu privire la percheziție, reclamantul exprimă îndoieli cu privire la clarificarea aspectului dacă era „prevăzută de lege” și consideră că nu era nici proporțională și nici motivată. Acesta subliniază că modul în care a fost autorizată și efectuată percheziția nu a luat în considerare faptul că viza „domiciliul” său în sensul Convenției. Decizia de autorizare a percheziției nu fixa, potrivit acestuia, niciun obiectiv de atins, niciun scop, nicio limită pentru procuror și poliția judiciară, care dispuneau astfel de o putere discreționară. Nu era motivată și nu justifica în mod convingător ingerința în dreptul său.

50. Guvernul, bazându-se pe decizia definitivă a Înaltei Curți, consideră că reclamantul nu putea pretinde respectarea vieții private, nici a domiciliului. În cazul în care Curtea ar concluziona totuși că ar fi existat o ingerință, Guvernul consideră că aceasta ar fi compatibilă cu condițiile prevăzute la art. 8 § 2. Ingerința era prevăzută de Codul de procedură penală și urmarea un scop legitim, și anume apărarea ordinii publice și prevenirea faptelor penale. De asemenea, era proporțională, având în vedere că fusese hotărâtă respectând dispozițiile legale și pentru o perioadă limitată de timp.

51. În observațiile sale suplimentare, Guvernul arată că reclamantul nu era titularul unui drept care constă în stabilirea din proprie voință a locuinței de serviciu în imobilul parchetului și că, procedând astfel, acesta nu a respectat deontologia profesională. În plus, susține că jurisprudența dezvoltată de Curte în ceea ce privește percheziționarea birourilor membrilor profesiilor liberale nu se poate transpune în speță deoarece reclamantul exersa funcția de magistrat, iar biroul său se afla într-un imobil public supus unor norme de acces mult mai stricte.

2. Motivarea Curții

52. Curtea apreciază că interceptările telefonice, ascultarea reclamantului și percheziționarea biroului său se interpretează ca fiind o „ingerință” în dreptul său protejat la art. 8 din Convenție. O astfel de ingerință încalcă Convenția dacă nu îndeplinește cerințele de la art. 8 § 2. Prin urmare, trebuie examinat dacă aceasta era „prevăzută de lege”, urmarea unul sau mai multe scopuri legitime în lumina acestui paragraf și era „necesară într-o societate democratică”.

53. În circumstanțele cauzei, Curtea poate fi de acord cu Guvernul că ingerința era prevăzută de Codul de procedură penală și urmarea un scop legitim, și anume apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale (supra, pct. 50).

54. Rămâne, prin urmare, de analizat dacă ingerința în chestiune era „necesară într-o societate democratică”. Conform jurisprudenței constante a Curții, statele contractante beneficiază de o anumită marjă de apreciere în estimarea existenței și a întinderii unei astfel de necesități, dar această marjă este dublată de un control european care vizează atât legislația, cât și deciziile care o aplică, chiar și cele pronunțate de o instanță independentă (*Pruteanu împotriva României*, nr. 30181/05, pct. 47, 3 februarie 2015).

55. Indiferent de sistemul de supraveghere reținut, Curtea trebuie să fie convinsă de existența unor garanții adecvate și suficiente împotriva abuzurilor. Această apreciere nu are decât un caracter relativ: ea depinde de toate circumstanțele cauzei, precum natura, domeniul de aplicare și durata măsurilor, motivele necesare pentru dispunerea lor, autoritățile competente să le permită, să le efectueze și să le controleze, tipul de căi de atac prevăzute de dreptul intern [*Roman Zakharov împotriva Rusiei* (MC), nr. 47143/06,

pct. 232, CEDO 2015; *Klass și alții împotriva Germaniei*, 6 septembrie 1978, pct. 50, seria A nr. 28].

56. Cu privire, în special, la proporționalitatea măsurii percheziției și a ridicării de probe, Curtea examinează circumstanțele specifice cauzei și reține criteriile următoare: gravitatea infracțiunii față de care s-a dispus măsura percheziției și a confiscării, modalitățile și circumstanțele în care a fost emis mandatul – în special problema dacă alte probe erau disponibile la acel moment –, conținutul și sfera de aplicare ale mandatului – având în vedere în special natura locurilor percheziționate și garanțiile luate pentru ca măsura să rămână rezonabilă în ceea ce privește efectele sale – și amploarea posibilelor repercusiuni asupra reputației persoanei vizate de percheziție (*K.S. și M.S. împotriva Germaniei*, nr. 33696/11, pct. 44, 6 octombrie 2016 și *Vinks și Ribicka împotriva Letoniei*, nr. 28926/10, pct. 103, 30 ianuarie 2020).

57. Curtea va examina criteriile expuse la pct. 55 și 56 de mai sus ținând seama de circumstanțele de fapt specifice ale cauzei. Constată că reclamantul a fost supus la două măsuri distincte: pe de o parte, măsura care a implicat interceptarea și ascultarea convorbirilor telefonice și a altor conversații ale persoanei în cauză (supra, pct. 7-9), și, pe de altă parte, cea care a condus la percheziționarea biroului său (supra, pct. 13-14).

58. Curtea observă de la început că ambele măsuri au fost autorizate de instanțele naționale. Astfel, Înalta Curte a confirmat ordonanța inițială și provizorie a procurorului vizând interceptarea comunicațiilor telefonice și ascultarea lor și a autorizat continuarea executării acestei măsuri, pe care ulterior a prelungit-o în trei rânduri (supra, pct. 8-9). Înalta Curte a reținut existența unor indicii legate de fapte de corupție în cauză și a considerat necesară obținerea clarificării elementelor de fapt pertinente (*ibidem*). Ulterior, a autorizat și percheziția, după obținerea avizului Consiliului Superior al Magistraturii, în conformitate cu legislația internă (supra, pct. 13-14).

59. Curtea observă, în continuare, că reclamantul a putut contesta, în cadrul procesului penal împotriva sa, atât luarea acestor măsuri, cât și executarea lor (supra, pct. 20). Observă că Înalta Curte a judecat lapidar că persoana în cauză nu putea pretinde protecția vieții sale private în contextul profesional și că, în orice caz, ingerința pe care a suferit-o a fost conformă cu Convenția (supra, pct. 26 și 32). Totuși, Curtea consideră că această analiză poate fi pusă la îndoială.

60. În opinia Curții, mai multe elemente impun o examinare atentă. Curtea observă mai întâi că în decizia care autoriza punerea sub ascultare a reclamantului nu se precizau intervalele de timp concrete (supra, pct. 8). Din aceste elemente deduce că reclamantul a fost supravegheat constant, inclusiv noaptea, fapt necontestat de altfel de Guvern. Curtea mai observă că din raportul de expertiză realizat în speță, ca și din hotărârile instanțelor naționale, reiese că echipamentul tehnic instalat în biroul reclamantului

putea capta atât sunetele, cât și imaginile (supra, pct. 22-23). Prin natura sa, înregistrarea imaginilor are un caracter mai important decât înregistrarea sunetelor. Curtea reamintește că, în ceea ce privește supravegherea video la locul de muncă, așteptarea pe care în mod rezonabil o poate avea salariatul în materie de protejare a vieții private rămâne ridicată în spațiile de lucru închise, precum birourile [a se vedea, în acest sens, *López Ribalda și alții împotriva Spaniei* (MC), nr. 1874/13 și 8567/13, pct. 125, 17 octombrie 2019]. În plus, constată că Guvernul nu a risipit îndoielile cu privire la amplasarea exactă a echipamentului de supraveghere, în vreme ce reclamantul afirmă că și camera sa era filmată (supra, pct. 10 și 48). Curtea observă și că supravegherea reclamantului a durat o perioadă de circa 4 luni. Reține, în cele din urmă, că executarea acestei măsuri a continuat în pofida faptului că expunerea unor aspecte privind viața privată a reclamantului a fost evidentă pentru anchetatori încă din faza incipientă a anchetei, în special date fiind numeroasele intervenții ale tehnicienilor parchetului care se deplasau la fața locului. Or, nu rezultă că acest element a fost luat în considerare de organele care au continuat să capteze imaginile și sunetele produse în biroul reclamantului și care ulterior au procedat la o măsură atât de intruzivă precum percheziționarea biroului respectiv.

61. Curtea evidențiază și că reclamantul a fost supravegheat constant, urmărindu-se deopotrivă înregistrarea sunetelor ca și a imaginilor, și aceasta pe o perioadă considerabilă. Consideră că, prin natura și durata lor, măsurile la care a fost supus reclamantul au fost intruzive și că au fost expuse aspecte ale vieții sale private și uneori foarte intime. Curtea observă că Guvernul nu a semnalat cauzele care să justifice continuarea supravegherii, din moment ce ancheta a pus în evidență aspecte privind viața privată a reclamantului, ca și decizia de a proceda în continuare la o măsură atât de intruzivă precum percheziția.

62. În aceste condiții, Curtea apreciază că măsurile la care a fost supus reclamantul nu pot fi privite ca proporționale din cauza caracterului lor intruziv și constant și a prelungirii lor în timp pe o perioadă considerabilă.

63. Prin urmare, a fost încălcat art. 8 din Convenție.

II. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ART. 6 DIN CONVENȚIE

64. Reclamantul se plânge de lipsa caracterului echitabil al procesului penal împotriva sa și, mai cu seamă, de restricțiile impuse drepturilor apărării din cauza refuzului instanțelor de a-i pune la dispoziție toate înregistrările care ar fi cuprins elemente utile pentru apărarea sa și de refuzul de a dispune o contra-expertiză a înregistrărilor respective. Acesta invocă art. 6 din Convenție, redactat după cum urmează:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil [...] a cauzei sale, de către o instanță [...], care va hotărî [...] asupra temeiniciei oricărei acuzații penale îndreptate împotriva sa.“

A. Cu privire la admisibilitate

65. Constatând că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat și că nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate în sensul art. 35 din Convenție, Curtea îl declarată admisibil.

B. Cu privire la fond

1. Argumentele părților

66. Reclamantul pretinde că înregistrările au constituit proba esențială care a justificat condamnarea sa. Acesta apreciază că procedura a devenit inechitabilă prin cumularea a doi factori: refuzul instanțelor interne de a ține seama de contestarea validității expertizei judiciare a înregistrărilor și respingerea de către aceleași instanțe a depunerii la dosar a tuturor înregistrărilor (inclusiv a celor favorabile reclamantului). Subliniază că a contestat motivat și convingător, în fața instanțelor naționale, autenticitatea și integralitatea înregistrărilor și că și-a motivat în mod corespunzător solicitarea pentru o contraexpertiză a acestor înregistrări, deși instanțele i-au respins cererile fără motivație. În plus, pretinde că procurorul șef al DNA declarase public că erau disponibile software-uri pentru a fabrica un discurs pornind de la cuvinte rostite de o persoană. În cele din urmă, precizează că a prezentat și o cerere motivată și convingătoare pentru ca toate înregistrările dezincriminatoare realizate să fie depuse la dosar, cerere respinsă de instanțe.

67. Guvernul susține că procedura a fost în general echitabilă, dat fiind că reclamantul, asistat de un avocat, a avut acces la toate documentele din dosar și că acuzarea nu s-a bazat doar pe transcrierile înregistrărilor, ci și pe alte elemente de probă (depoziții ale martorilor, documentele bancare și altele). Apreciază că reclamantul a avut acces la toate înregistrările în legătură cu procesul penal împotriva sa și că refuzul Înaltei Curți de a-i pune la dispoziție toate înregistrările nu a compromis caracterul echitabil al procesului. Remarcă faptul că reclamantul nu a indicat o convorbire anume la care nu a avut acces și care avea probabil impact asupra soluționării procesului. În plus, arată că anumite limitări ale accesului la elementele din dosar erau permise de Codul de procedură penală dacă aceste elemente erau folosite într-o altă cauză sau puteau aduce atingere vieții private a altei persoane.

68. Guvernul consideră că înregistrările au făcut obiectul unei expertize și că refuzul Înaltei Curți de a autoriza o contra-expertiză nu a atribuit un

caracter inechitabil procesului având în vedere că reclamantului i s-a oferit o posibilitate adecvată de a contesta raportul de expertiză.

2. Motivarea Curții

69. Curtea reamintește că nu are competența de a se pronunța, în principiu, asupra admisibilității anumitor tipuri de mijloace de probă, de exemplu, cele obținute în mod ilegal din perspectiva dreptului intern, sau cu privire la vinovăția reclamantului. Trebuie să examineze dacă procesul, inclusiv modul în care au fost obținute elementele de probă, a fost echitabil în ansamblu, ceea ce implică examinarea „ilegalității” respective și, în cazul în care se descoperă încălcarea unui alt drept protejat de Convenție, natura acestei încălcări [a se vedea, printre altele, *Khan împotriva Regatului Unit*, nr. 35394/97, pct. 34 *in fine*, CEDO 2000-V și *Bykov împotriva Rusiei* (MC), nr. 4378/02, pct. 89, 10 martie 2009].

70. Pentru a stabili dacă procedura în ansamblu a fost echitabilă, trebuie totodată cercetat dacă a fost respectat dreptul la apărare. Trebuie să se analizeze, în special, dacă reclamantului i s-a oferit posibilitatea de a pune la îndoială autenticitatea probei contestate și de a se opune folosirii acesteia. Trebuie să se țină seama și de calitatea elementului de probă, inclusiv de aspectul dacă circumstanțele în care a fost obținut pun la îndoială fiabilitatea sau exactitatea acestuia. Dacă nu se pune neapărat o problemă de echitate atunci când proba obținută nu se coroborează cu alte elemente, trebuie notat că, dacă este foarte solidă și nu naște nicio îndoială, nevoia de alte elemente de susținere scade (*Bykov*, citată anterior, pct. 90; a se vedea, de asemenea, *Khan*, citată anterior, pct. 35 și 37).

71. Făcând referire la faptele din speță, Curtea menționează că, potrivit afirmațiilor reclamantului, înregistrările au constituit proba esențială care a justificat condamnarea sa (supra, pct. 66), fapt contestat de Guvern (supra, pct. 67). Observă că, la condamnarea reclamantului, Înalta Curte a ținut seama atât de probele obținute din supravegherea reclamantului, cât și de depozițiile martorilor și de documentele bancare (a se vedea, în special, decizia din 25 martie 2013 a Înaltei Curți, citată supra, pct. 33 și 34). Prin urmare, Curtea nu poate afirma că înregistrările în cauză au constituit unica probă sau proba decisivă care a justificat condamnarea reclamantului. Curtea poate totuși accepta că aceste probe au o însemnătate anume, chiar o mare importanță, și că administrarea acestora a cauzat dificultăți apărării (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Valdhuber împotriva României*, nr. 70792/10, pct. 49, 27 iunie 2017).

72. În continuare, Curtea reține că reclamantul a solicitat o expertiză a înregistrărilor în cauză și că instanțele naționale au dat curs cererii sale (supra, pct. 22). Expertiza a fost efectuată de Institutul Național de Expertize Criminalistice și a concluzionat că înregistrările nu prezentau montaje sau alte intervenții tehnice (supra, pct. 23). În lipsa unor argumente concrete și convingătoare din partea reclamantului, Curtea nu poate pune la

îndoială această constatare. Ține totuși seama de argumentul părții în cauză, potrivit căruia experții nu au stabilit autenticitatea înregistrărilor în cauză (supra, pct. 66). Cu toate acestea, Curtea reține că Înalta Curte a respins motivat cererea reclamantului pentru efectuarea unei contra-expertize (supra, pct. 24).

73. În plus, chiar Înalta Curte a considerat că înregistrările aveau o valoare relativă și că puteau fi luate în considerare dacă se coroborau cu alte probe (supra, pct. 28). Curtea reține că, în decizia din 25 martie 2013, Înalta Curte a explicat foarte detaliat modul în care înregistrările erau coroborate cu anumite depoziții ale martorilor și cu documente bancare (supra, pct. 33 și 34). Acest lucru demonstrează, în opinia Curții, că Înalta Curte a recurs la o analiză echilibrată a tuturor probelor, a examinat valoarea lor probatorie cu prudență și a hotărât că faptele erau stabilite prin toate elementele de probă, acestea coroborându-se între ele (a se vedea, în acest sens, *Bykov*, citată anterior, pct. 98).

74. În continuare, cu privire la cererea reclamantului de acces la toate înregistrările efectuate în speță, Curtea menționează că cererea urmărea să-i furnizeze acestuia elemente de probă în apărare, în măsura în care reclamantul dorea să demonstreze că interpretarea faptelor putea fi diferită în contextul mai larg al cauzei. Curtea subliniază că Înalta Curte a respins motivat această cerere (supra, pct. 31). Mai mult, observă faptul că, nici în fața instanțelor naționale, nici în fața Curții, reclamantul nu a prezentat probe precise în sprijinul acuzațiilor sale. Într-adevăr, nu a explicat în mod concret strategia pe care înțelegea să o urmeze pentru a se apăra. Curtea constată, de altfel, că în decizia din 25 martie 2013, Înalta Curte a examinat cu atenție apărarea reclamantului conform căreia unele dintre sumele de bani pe care le primise reprezentau împrumuturi sau proveneau din salariu și a respins-o motivat (supra, pct. 34). În orice caz, Curtea nu trebuie să se pronunțe cu privire la strategia apărării reclamantului și reamintește că un înculpat nu are ca atare dreptul de a formula cereri de informații specioase în speranța că ar putea eventual apărea o altă explicație a faptelor [*M împotriva Țărilor de Jos*, nr. 2156/10, pct. 112, 25 iulie 2017 (extrase)].

75. Concluzionând, Curtea reține că condamnarea reclamantului s-a întemeiat pe toate probele și că instanțele naționale au recurs la o analiză echilibrată a tuturor probelor și că au examinat cu prudență valoarea probatorie a acestor elemente, în special aceea a înregistrărilor obținute din supravegherea reclamantului. În aceste condiții, apreciază că refuzul instanțelor naționale de a autoriza o contra-expertiză a înregistrărilor în cauză și refuzul de a permite reclamantului accesul la toate înregistrările efectuate în speță nu au adus atingere dreptului la apărare. În concluzie, Curtea apreciază că procedura desfășurată în cauza reclamantului, considerată în ansamblu, nu a încălcat cerințele procesului echitabil (*Bykov*, citată anterior, pct. 104).

76. Prin urmare, nu a fost încălcat art. 6 din Convenție.

III. CU PRIVIRE LA APLICAREA ART. 41 DIN CONVENȚIE

77. Art. 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.“

78. Reclamantul cere Curții să dispună instanțelor naționale redeschiderea procedurii prin intermediul revizuirii și arată că își rezervă dreptul de a cere repararea prejudiciului în fața instanțelor interne.

79. Guvernul solicită Curții să nu acorde reclamantului nicio sumă în temeiul art. 41 din Convenție.

80. Curtea reamintește că, atunci când o persoană particulară a fost victima unei proceduri viciate de încălcări ale cerințelor art. 6 din Convenție, un nou proces sau o redeschidere a procedurii la solicitarea persoanei în cauză reprezintă în principiu un mijloc adecvat de reparare a încălcării constatate [*Cudak împotriva Lituaniei* (MC), nr. 15869/02, pct. 79, CEDO 2010; *Cabral împotriva Țărilor de Jos*, nr. 37617/10, pct. 42-43, 28 august 2018]. În prezenta cauză, reamintește că a constatat numai încălcarea art. 8 din Convenție (supra, pct. 63). Cu toate acestea, observă că noul Cod de procedură penală, intrat în vigoare la 1 februarie 2014, permite revizuirea unui proces pe plan intern în cazul în care Curtea a constatat încălcarea drepturilor și a libertăților fundamentale ale unui reclamant (*Mischie împotriva României*, nr. 50224/07, pct. 50, 16 septembrie 2014; *Pătrașcu împotriva României*, nr. 7600/09, pct. 58, 14 februarie 2017). Reclamantul se poate prevala de dispozițiile respective, dacă dorește (*Pătrașcu*, citată anterior, pct. 58 cu referințele citate). În plus, în absența unei sume determinate solicitate de către reclamant în baza art. 41 din Convenție, consideră că nu este necesar să i se acorde vreo sumă cu acest titlu.

PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *declară* cererea admisibilă;
2. *hotărăște* că a fost încălcat art. 8 din Convenție;
3. *hotărăște* că nu a fost încălcat art. 6 din Convenție;
4. *respinge* cererea de acordare a unei reparații echitabile.

HOTĂRÂREA ZAMFIRESCU ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris la 18 mai 2021, în temeiul art. 77 § 2 și 3 din Regulament.

Ilse Freiwirth
Grefier adjunt

Gabriele Kucsko-Stadlmayer
Președinte